

JAUSMŲ KLASIKA

istorinis meilės romanas

3

BUDUARO PASLAPTYS

SARAH MACLEAN

SKANDALINGAS IŠŠŪKIS

svajonių knygos

**SKANDALINGAS
IŠŠŪKIS**

SARAH MACLEAN

SKANDALINGAS IŠŠŪKIS

Romanas

Vilnius
2022

*Su meile ir dėkingumu skiriu Carrie.
Ačiū, kad parvedei į pagrindinę stovyklą.*

Un momento con una donna capricciosa vale undici anni di vita noiosa.

Akimirka su ugninga moterimi verta vienuolikos nuobodulio metų.

(Italų patarlė)

I

*Medžių skliautas tėra skandalo prieglobstis.
Deramai išauklėtos damos sutemus lieka namuose.
„Traktatas apie tikras ledi“*

*Kalbama, kad soduose krinta ne vien lapai...
„Skandalų kronika“
1823 m. spalį*

Panelė Džulijana Fjori mintijo apie keturis žingsnius, kuriuos, žvelgiant atgalios, vertėjo geriau apsvarstyti.

Visų pirma, derėjo atsispirti knietuliui išsmukti iš svainės rudeninio pokylio į ne tokius nuobodžius, gailiau kvepiančius ir kur kas blausiau apšviestus Rolstonų namų sodus.

Antra, derėjo stabtelėti ir gerai pagalvoti, užuot pasidavus tam pačiam knietuliui ir nupėdinus brolio valdų pakraščius juosiančiais tamsiais takeliais.

Trečia, neabejotinai derėjo grįžti į namą tą pačią minutę, kai kelyje pasipainiojo iki žemės graibymo nusitašęs,

vos ant kojų pastovintis ir anaip tol ne džentelmeniškus dalykus vograujantis lordas Greibhamas.

Ir, savaimė suprantama, nederėjo jam užvožti.

Kas, kad Greibhamas šnopusdamas prisitraukė ją į glėbį, nuplikė karštu viskio tvaiku, o šaltos šlapios lūpos negrabiai susirado kelią prie aukšto skruostikaulio; kas, kad jis tikino, girdi, Džulijanai tai veikiausiai *patiksia, kaip patikdavo ir jos motinai*.

Damos nesimuša.

„Bent jau anglų damos.“

Džulijanai bežiūrint, tariamas džentelmenas sustugo iš skausmo, išsitraukė iš kišenės nosinę ir prispaudė prie nosies. Baltą kaip sniegas audinį permerkė raudonas kraujas. Ji apmirė, išsiblaškiusi papurtė geliančią plaštaką. Pamažėle atplūdo siaubas.

Šis nutikimas tikrai iškils į viešumą. Neabejotinai taps „problema“.

Nesvarbu, kad Greibhamas gavo, ko nusipelnęs.

Ką jai reikėjo daryti? Leistis glamžomai ir laukti, kol iš už medžių su trenksmu išgrius riteris gelbėtojas? Deja, tokią valandą soduose klajojančius tipus vargu ar pavadintum riteriais.

Džulijana Fjori ką tik įrodė, kad liežuviai plaka ne veltui.

Ji niekada netaps viena jų.

Džulijana pakėlė akis į tamsų medžių skliautą. Vos prieš kelias minutes aukštai virš galvos šnarantys lapai žadėjo atokvėpį nuo nemielo pokylio. Dabar tas garsas – Londono pokylių salėse ją persekiojančių šnabždesių aidas – tiesiog tyčiojosi.

– Tu man trenkei! – garsiai ir tūžmingai sušniaukrojo storulis.

Džulijana kilstelėjo tvinkčiojančius pirštus, nusibraukė ant skruosto nudrikusią sruogelę.

– Tik prisiartink ir gausi dar syki.

Neatplėšdamas nuo jos akių Greibhamas nusišluostė kruviną nosį. Žvilgsnyje žioravo aiškių aiškiausias pyktis.

Ji pažino tą pyktį. Žinojo, ką jis reiškia.

Sukaupusi drąsą laukė, kas bus toliau.

Vis vien sugėlė širdį.

– Tu dar pasigailėsi, – drėbė Greibhamas ir grėsmingai žengė artyn. – Visus įtikinsiu, kad pati prie manęs kabinėjaisi. Čia, brolio soduose, lindai lyg kekšė – tokia neabejotinai ir esi.

Smilkiniai skausmingai sutvinkčiojo. Džulijana žengė ataturpsta ir papurtė galvą.

– Ne, – atkirto ir krūptelėjo nuo balsą persunkusio itališkumo – tarties, kurios taip skrupulingai stengėsi atsi-kratyti. – Jie tamsta nepatikės.

Net jai pačiai šie žodžiai nuskambėjo neįtikinamai.

„Aišku, kad visi patikės juo.“

Tarsi perskaitęs jos mintis Greibhamas piktdžiugiškai nusikvatojo.

– Nejau įsivaizduoji, kad žmonės patikės *tavimi*? Abejotinos kilmės mergužele, pakenčiama tik dėl brolio markizo? Vargu ar *jis* tavimi patikės. Juk, kad ir kaip buvę, obuolys nuo obels netoli rieda.

„Obuolys nuo obels netoli rieda.“ Žodžiai smogė it antausis, nuo šių žodžių ji niekur niekada nepabėgs. Kad ir kaip stengtųsi.

Džulijana kilstelėjo smakrą, atlošė pečius.

– Jie tamsta nepatikės, – pakartojo kuo ramesniu balsu, – nes kas gi patikėtų, kad susižavėjau tokiu *porco*?

Storulis akimirką gromuliavo, ką išgirdęs, kol galų gale sumojo, kad jį įžeidė. Ore tebeskambant abiem kalbomis ištartam žodžiui „paršas“, putlūs it dešrelės Greibhamo pirštai apgniauzė Džulijanai riešą.

Vyras buvo žemesnis už ją, bet ūgio trūkumą atlygino gyvuliška jėga. Džulijana sumojo, kad nuo į odą susmigusių pirštų liks mėlynės, tad kaip įmanydama stengėsi ištraukti ranką iš veržiančių gniaužtų. Oda degė lyg ugnį. Ji sušnypštė iš skausmo ir pasielgė spontaniškai, sykiu dėkodama Kūrėjui už pamokas, išmoktas besipešant su Veronos berniūkščiais Adidžės krantinėje.

Kelis šovė į priekį. Pataikė tiksliai ir negailestingai.

Greibhamas sustugo ir atleido pirštus.

Džulijana pakluso vienintelei tą akimirką kniostelėjusiai minčiai.

Pabėgo.

Pasikėlė blizgančios žalios suknelės sijonus ir nuskuto per sodus. Stengėsi laikytis atokiau nuo šviesos, plūstančios pro milžiniškos pokylių salės langus, nes kuo aiškiau, siai suprato: budrios akys, pastebėjusios ją, atskuodžiančią iš tamsos, pridarytų ne ką mažiau žalos nei atgrasusis Greibhamas. Šis neįtikėtina greitai atsigavo ir garsiai, sunkiai pūkšdamas brovėsi pro itin dygią gyvatvorę.

Garso paraginta Džulijana nėrė pro šoninius sodo vartelius į šalia Rolstonų namo plytintį arklidžių kiemą, kuriame šeiminkų lūkuriavo ilga virtinė išsirikiavusios karietos. Ji užmynė ant kažkokio aštraus daikto,

kluptelėjo ir plojosi delnais ant grindinio akmenų. Stodamasi nusibrozdino odą ir mintyse prakeikė tą akimirką, kai nusprendė nusimauti pokylyje mūvėtas pirštines. Ožiuko oda, kad ir kokia nemaloni, būtų apsaugojusi nuo nereikalingo kraujo praliejimo.

Už nugaros trinktelėjo geležiniai varteliai. Džulijana sekundės dalelę stabtelėjo, veik įsitikinusi, kad triukšmas patrauks dėmesį. Skubriai žvilgtelėjusi į būrelį vežikų, įvažos gale pliekiančių kauliukais, suprato esanti jiems nė motais. Atsigrižusi pamatė vartelių link dramblojančią gremėzdišką Greibhamo figūrą.

Storulis dundėjo artyn lyg bulius, pamatęs raudoną skarelę; dar kelios sekundės – ir išmeigs į ją ragus.

Vienintelė Džulijanos viltis išsigelbėti – kariatos.

Ramindamasi tyliais itališkais žodžiais, ji pranėrė pro dviejų didžiulių juodų arklių galvas ir skubriai nutykino palei karietų virtinę. Girgžtelėjo atveriami varteliai, pokštelėjo užsiverdami; Džulijana apmirusi klausėsi, bene išgirs prie aukos sėlinančio plėšrūno žingsnius.

Garsūs širdies dūžiai užgožė visus garsus.

Ji tyliai atidarė įspūdingos karietos dureles, pasišokėjo ir įsigavo vidun be jokios papildomos pakopos. Čirkštelėjo ant aštrios briaunos užkliuvusios suknelės medžiaga. Nepaisydama nusmelkusio irzulio, Džulijana išitraukė sijonus vidun ir pasilenkusi uždarė dureles kaip įmanydama tyliau.

Žalią it alyvuogės satino suknelę padovanojo brolis – supratęs, kaip ji nekenčia blyškių puritoniškų suknių, kokias įprastai vilki visos netekėjusios aukštuomenės merginos. Nūnai drabužis sugadintas.

Džulijana pastirusi atsisėdo ant karietos grindų, prisi-
traukė kelius prie krūtinės, leido tamsai ją apsiausti. Nu-
maldžiusi išišėlusį alsavimą įsiklausė, pabandė ką nors
išgirsti prislopintoje tyloje, *bet kokį garselį*. Nedrįso nė
krustelėti, būgštaudama atkreipti dėmesį į savo slėptuvę.

– *Tego, tegis, tegit*, – vos girdimai sušnibždėjo. Lotynų
kalbos asmenuotė ramino, padėjo sutelkti mintis. – *Te-
gimus, tegitis, tegunt*.

Virš galvos šmėkštelėjęs neryškus siluetas užtemdė
puošnios karietos sieną šešėliais išmarginusią blausią
šviesą. Džulijana akimirksnį apmirė, paskui įsispraudė
į kamputį, stengdamasi kiek įmanoma susigūžti – ne-
menkas iššūkis, turint omeny jos neįprastą ūgį. Apimta
nevilties laukė, kas bus toliau; kai silpnutė šviesa vėl
sušvito, ji nugurkė seiles, kietai sumerkė akis ir iškvėpė
ilgą, lėtą atodūšį.

„Dabar angliškai.“

– Aš slepiuosi. Tu slepiesi. Ji slepiasi...

Tylą perskrodė vyrų šūksniai. Džulijana sulaukė kvapą.
Mintyse meldė jų praeiti pro slėptuvę, pagaliau palikti ją
ramybėje. Kai karieta sulingavo nuo ant sėdynės užsi-
ropštusio vežiko svorio, tapo aišku, kad maldos liko ne-
išklausytos.

„Štai ir pasislėpiau.“

Ji iškošė keiksmažodį – vieną sodresnių gimtosios
kalbos žodelių – ir apsvarstė galimybes. Greibhamas
tikriausiai tebesišlaisto lauke; kita vertus, net italo pirklio
duktė, Londone praleidusi vos keletą mėnesių, žinojo,
kad šiukštu nevalia atsibelsti iki paradinių brolio namų
durų balažin kieno karietoje. Toks pasirodymas sukeltų
neregėto dydžio skandalą.

Apsisprendusi Džulijana sučiupo durelių rankeną, pasviro į priekį ir įsidrašino sprukti. Iššoks iš karietos ant grindinio akmenų ir skuos prie artimiausios tamsios kertelės.

Tą akimirksnį karieta pajudėjo.

Apie pabėgimą nebegalėjo būti nė kalbos.

Sekundės dalelę Džulijanai dingtelėjo mintis atplėšti duris ir vis tiek liuoktelėti iš karietos. Bet net ji nebūtų ryžusis tokiam beatodairiškam žingsniui. Nenorėjo žūti. Tetroško, kad žemė prasivertų ir prarytų ją gyvą kartu su visa karieta.

„Negi per daug prašau?“

Apsižvalgiusi Džulijana sumojo, kad geriausia bus įsitaisyti ant grindų ir palūkėti, kol karieta sustos. Tada ji išpuls pro toliausiai nuo namo esančias dureles, beviltiškai tikėdamasi, kad jos nepamatys niekieno akys.

Bent *kažkas* šįvakar turi susiklostyti kaip dera. Suprantama, ji ištaikys akimirką ir išsmuks, kol aristokratai dar nebus spėję nultipti laiptais.

Karieta staigiai sustojo. Džulijana giliai įkvėpė, atsi-
stojo... siekė rankenos... pasirengė šuoliui.

Iššokti nespėjo. Su trenksmu atsilapojo kitapus esančios durys, vidun užtelėjo niršus oro gūsis. Džulijana įbedė akis į priešais dunksantį išpūdingo stoto vyriškį.

„O, ne.“

Vyrui už nugaros plieskiančios Rolstonų namo šviesos paskandino jo veidą šešėlyje, bet negalėjai nepastebėti šilto geltono spindesio išryškintų auksinių garbanų kupetos, pavertusios jį tamsiuoju angelu – ištremtu iš Ro-
jaus, bet nesutikusiu atiduoti nimbo.

Džulijanai bežiūrint, kažkas pasikeitė, vos pastebimai įsitempė platūs pečiai – tapo aišku, kad angelas ją pamatė. Suprantama, derėjo tik džiaugtis, kad vyras diskretiškai privėrė duris, apsaugodamas ją nuo kitų žvilgsnių, bet kai jis, nepadedamas tarnų, nepasilypėjęs ant jokios pakopos, išoko į karietą, Džulijana pajuto toli gražu ne dėkingumą.

Kur kas tiksliau jos jausmus būtų apsakęs žodis „panika“.

Ji nurijo seiles. Galvoje spiegė vienintelė mintis.

„Verčiau jau būčiau pasilikusi su Greibhamu.“

Užvis mažiausiai šią akimirką Džulijana troško susidurti su nepakenčiamu, bejausmiu hercogu Leitonu.

Aišku kaip dieną, visata prieš ją susimokė.

Hercogui už nugaros švelniai klaktelėjo durys. Juodu liko vieni.

Siūbtelėjusi neveltis pastūmėjo veikti ir Džulijana metėsi prie antrų durelių, pirštais sugrabaliojo rankeną.

Tamsą perskrodė ramūs šalti žodžiai:

– Jumis dėtas, to nedaryčiau.

Džulijana suirzo.

O juk kadaise Leitonas elgėsi kur kas maloniau.

Iki tos dienos, kai ji visais šventaisiais prisiekė kaip gyva su juo nebesikalbėsianti.

Džulijana skubriai, raminausiai įkvėpė. To dar netrūko, kad jai nurodinėtų.

– Dėkoju už patarimą, jūsų kilnybe. Malonėkite man atleisti, bet juo nepasinaudosiu.

Ji smarkiai sugniaužė medinę rankeną, nepaisydama delną nudilgusio skausmo pasilenkė ir buvo beatidaranti

duris. Leitonas žaibiškai puolė į priekį ir neleido durims nė pajudėti.

– Tai ne patarimas.

Hercogas dukart ryžtingai ir tvirtai subeldė į karietos lubas. Karieta beregint pajudėjo, sakytum, vien Leitono valia varoma. Džulijana virstelėjo atbula ir mintyse iškeikė visus paklusnius vežikus – griūvant kojos įsipainiojo į sijonus ir dar smarkiau įplėšė satiną. Išgirdusi drykstelėjimą, itin garsų slogioje tyloje, ji skausmingai vyptelėjo ir murzinu delnu gailiai paglostė dailią medžiagą.

– Mano suknelė suplyšo, – pabrėžė su pasimėgavimu, duodama Leitonui suprasti, girdi, jis prie to prisidėjęs.

Nėra reikalo prisipažinti, kad suknelė įdrisko dar gerokai anksčiau, nei ji įsikabarojo į karietą.

– Taip. Ką gi, galėčiau išvardyti begalę būdų, kurie šįvakar būtų padėję išvengti tokios tragedijos, – hercogo žodžiuose nebuvo nė krislelio atgailos.

– Žinote, neturėjau kitos išeities, – leptelėjo Džulijana ir beregint pasigailėjo ištarusi tai garsiai.

„Ypač jam girdint.“

Leitonas staigiai grįžtelėjo jos pusėn. Tą akimirksnį pro karietos langą įspindęs sidabrinės gatvės žibinto šviesos pluoštas nutvieskė hercogo veidą. Džulijana stengėsi jo nepastebėti. Stengėsi nematyti kiekviename veido colyje įspaustų puikios kilmės, aristokratiškos istorijos ženklų: ilgos tiesios patricijaus nosies, tobulo kampuoto smakro, aukštų skruostikaulių – moteriško bruožo, kuris jį darė tik dar patrauklesnį.

Džulijana pikta šnarpstelėjo.

Tie skruostikauliai juokingi.

„Kaip gyva nesu mačiusi gražesnio vyro.“

– Taip, – nutęsė Leitonas, – numanau, kad nelengva gyventi, stengiantis pateisinti tokią reputaciją.

Šviesa išblėso, žodžiai nudilgė.

„Kaip gyva nesu pažinusi kito tokio visiško mulkio.“

Išgirdusi bjaurią užuominą Džulijana nejučia susigūžė; laimė, ją paslėpė karietos šešėliai. Ji buvo pratusi prie ižeidimų, nepagrįstų prasimanymų, kurių nusipelnė vien tuo, kad gimė italo pirklio ir anglės markizės, pabėgusios nuo sutuoktinio ir sūnų... ir nutraukusios visus ryšius su Londono elitu, šeimoje. Pastarasis markizės poelgis buvo vienintelis, pelnęs jai krislelį dukters pagarbos.

Džulijana mielai paaiškintų anai šutvei, kur jie gali susikišti savo aristokratiškas taisykles.

Pradėtų nuo hercogo Leitono. Blogiausio iš visų.

„Bet iš pradžių jis toks nebuvo.“

Džulijana nuginė mintį šalin.

– Prašyčiau sustabdyti karietą ir leisti man išlipti.

– Kaip suprantu, viskas vyksta ne pagal jūsų planą.

Ji nuščiuvo.

– Ne pagal... mano planą?

– Nagi, panele Fjori. Manote, nenutuokiu, kokius žaidimėlius čia žaidžiate? Kuo viskas baigtųsi, jei jus aptiktų tuščioje mano karietoje – puikesnės vietos slaptam pasimatymui ir nerastum – prie brolio protėvių namo, vykstant vienam didžiausių pastarųjų savaičių pokylių?

Džulijana išplėtė akis.

– Manote, kad aš...

– Ne. *Žinau*, kad stengiatės supančioti mane santuokos saitais. Ir ši mažutė absurdiška užmačia, apie kurią, spėju,

jūsų brolis ničnieko nežino, veikiausiai būtų pavykusi – jei būtumėte nusitaikiusi į kvailesnę, prastesnės kilmės auką. Bet su manimi nieko neišdegs. Aš – *hercogas*. Susirungęs su jumis dėl reputacijos, neabejotinai laimėčiau. Tiesą sakant, ramia širdimi būčiau leidęs jums apsigėdinti prie Rolstonų namų; deja, esu šiek tiek skolingas jūsų broliui. Kitaip būtumėte gavusi, ko nusipelnėte už tokią išdaigą.

Leitonas kalbėjo ramiau tvirtu balsu; būtum galėjęs pamanyti, kad jau begalę kartų yra postringavęs šia tema, o Džulijana jam – viso labo menkas nepatogumas: musė drungnoje prėskoje tirštsriubėje ar kokiam kitame patiekale, kuri aristokratiškai britų snobai srebria sriubos šaukštais.

„Pasipūtėlis ir savimyla.“

Džulijana sugriežė dantimis iš pykčio.

– Būčiau žinojusi, kad čia *tamstos* karieta, būčiau lankstu ją aplenkusi.

– Jei jau taip, neįtikėtina, kaip jums pavyko nepastebėti duris puošiančio didžiulio hercogo herbo.

Šis vyras tiesiog nepakenčiamas.

– Dievaži, neįtikėtina, nes esu tikra, kad išorėje pritaistas herbas dydžiu varžosi su jūsų tuštybe! Patikėkite, *jūsų kilnybe*, – Džulijana iškošė titulą lyg kokį keiksmąžodį, – įsigėidusi ištekėti, pasiieškočiau vyro, galinčio pasiūlyti šiek tiek daugiau nei prašmatnus titulas ir perdėta savisvarba. – Balsas suvirpo, bet ji nebeįstengė suturėti laukan besiveržiančių žodžių srauto. – Taip pui-kuojatės savo titulu ir padėtimi, kad tiesiog stebuklas, jog dar nepaliepėte sidabriniais siūlais išsiuvinėti žodžio „hercogas“ ant visų savo švarkų! Galėtum pamanyti, kad

tų angliškų kvailių pagarbos nusipelnėte kažkokiu išties kilniu poelgiu – ne dėl to, kad paprasčiausiai buvote pradėtas tinkamu laiku ir tinkamo vyro, kuris, spėju, atliko tą reikalą kaip ir visi kiti patinai. Be subtilybių.

Džulijana užsičiaupė. Ausyse garsiai būgnijo širdies dūžiai, tamsoje pakibo sunkus žodžių aidas. *Senza finezza*. Tik išpyškinusi šią frazę ji susivokė kažkuriuo metu pradėjusi tratėti itališkai.

Beliko viltis, kad hercogas nieko nesuprato.

Stojo ilga tyla, atsivėrė didžiulė tuštuma ir Džulijanai dingtelėjo, kad ji tuoj neteks sveikos nuovokos. Tada karieta sustojo. Abu liko sėdėti, jis – sustingęs lyg akmuo, ji – spėliodama, ar juodu čia liks iki gyvenimo pabaigos. Paskui, regis, po ištisos amžinybės, Džulijana išgirdo medžiagos šiugždesį. Leitonas plačiai atlapojo duris.

– Lipkit iš kariatos, – žemas ir niūrus balsas suskambo gerokai arčiau, nei ji tikėjosi.

Džulijana krūptelėjo.

Hercogas Leitonas kalbėjo itališkai.

Nepriekaištingai.

Ji nugurgė seiles. Ką gi. Leitonas gali nė nesvajoti apie atsiprašymą. Jis prišnekėjo tiek bjaurių dalykų. Jei sumanė išmesti Džulijaną iš kariatos, tebūnie. Ji pareis namo pėsčiomis. Išdidžiai pakelta galva.

„Gal kas nors parodys kelią.“

Džulijana išpuolė lauk kaip akis išdegusi. Atsigrėžė tikėdamasi pamatyti dureles užsitrenkiant jai už nugaros. Deja, hercogas išlipo pavymui. Praėjęs pro Džulijaną kaip pro tuščią vietą, nužirgliojo prie arčiausiai dunksančio namo ir ėmė kopti laiptais. Duryš atsidarė jam nė viršutinės pakopos nepasiekus.

„Lyg, kaip ir visa kita, paklususios jo valiai.“

Džulijanai bežiūrint, Leitonas įžengė į ryškiai apšviestą prieangį. Jo pasitikti atlapsėjo džiaugsmu netveriantis stambus rudas šunėkas.

„Mat kaip. O dar sakoma, kad gyvūnai užuodžia blogį“, – pagalvojo Džulijana ir pašaipiai vyptelėjo.

Leitonas atsigręžė – būtum galėjęs pamanyti, kad mintį ji ištarė balsu. Auksinės vyro garbanos vėl sušvito lyg angeliška aureolė.

– Ateisite ar ne, panele Fjori? Bandote mano kantrybę.

Džulijana prasižiojo, bet hercogas akimirksniu dingo iš akių. Tad ji pasirinko lengviausią kelią.

Kitaip tariant, kelią, tikėtina, nenuvesiantį jos į visišką pražūtį, kuri galbūt ištiktų gūdžią naktį smūksant ant Londono šaligatvio.

Ji nusekė paskui Leitoną.

Kai durys užsivėrė už nugaros, o tarnas nuskubėjo paskui šeimnininką, Džulijana liko stypsoti prieangyje. Ji nužvelgė erdvę marmuru tviskantį prieškambarį, ant sienų kabančius paauksuotus veidrodžius, dėl kurių didelė patalpa atrodė tiesiog milžiniška. Abipus jos tamsavo pustuzinis durų, į namo gilumą driekėsi prieblandoje skendintis ilgas koridorius.

Į viršutinius namo aukštus vedančių plačių laiptų papėdėje tupėjo šuo ir tyliai ją nužiūrinėjo. Džulijanai ūmai dingtelėjo gluminanti mintis: ji stovi vyro namuose.

Be palydos.

Tik su šunimi.

Ką tik aiškiai parodžiusiu, kad negeba perprasti žmonių.

„Kelė už tai nepaglostytų.“ Svainė pabrėžtinai perspėjo vengti tokių situacijų. Baiminosi, kad vyrai gali pasinaudoti jaunute, griežtų britiškų taisyklių dar neperpratusia itale.

– Nusiunčiau žinutę Rolstonui, kad atvyktų jūsų išsi-
vežti. Galite palūkėti...

Leitonas užsikirto ir Džulijana pakėlė akis. Į ją įsmigo žvilgsnis, apniukęs nuo jausmo, kurį būtum galėjęs palaikyti susirūpinimu.

Deja, Džulijana kuo aiškiausiai žinojo, kad tai neįmanoma.

– Palūkėti?.. – paklausė ir nustebusi pamatė, kad hercogas sparčiai drožia jos link.

– Gerasis Dieve. Kas jums atsitiko?

– Jus kažkas užpuolė.

Leitonas į krištolinę taurę šliūkštelėjo viskio per du pirštus ir nešinas gėrimu nužingsniavo prie vieno iš didžiulių darbo kabinete kūpsančių odinių krėslų. Ištiesė taurę Džulijanai, tačiau mergina papurtė galvą.

– Ne, dėkoju.

– Turėtumėte paimti. Padės nusiraminti.

Ji pakėlė akis.

– Manęs nereikia raminti, jūsų kilnybe.

Hercogas prisimerkė, bet Džulijana žvilgsnio nenusuko. Žvelgė į visą anglų diduomenę įkūnijantį vyrą, augalotą ir tvirtą, veik neištveriamai išvaizdų ir visiškai savimi pasitikintį – sakytum, niekada gyvenime nesusi-
dūrusį su jokiais iššūkiais.

„Iki šios akimirkos.“

– Neigiate, kad buvote užpulta?

Ji lėtai kilstelėjo petį. Ką derėtų atsakyti? Kokie žodžiai neatsisuktų prieš ją pačią? Išklausęs pasakojimą Leitonas pareikštų – tuo valdingu pasipūtėlišku tonu – esą, jei Džulijana būtų tikra ledi... jei labiau rūpintųsi savo geru vardu... jei elgtųsi kaip dera anglei, o ne italei... nieko panašaus nebūtų nutikę.

Hercogas Leitonas pažvelgs į Džulijaną taip, kaip ir visi kiti.

Taip, kaip žvelgia nuo tos akimirkos, kai sužinojo, kas ji tokia.

– Argi tai svarbu? Esu tikra, nuspręsite, kad surežisavau visą vakarą, siekdama paspėti spąstus būsimam sutuoktiniui. Arba sugalvosite kokį kitą, ne menkliau absurdišką paaiškinimą.

Džulijana tikėjosi nuleisianti hercogą ant žemės. Kur tau.

Užuot susigėdęs, Leitonas ilgai varstė ją šaltomis akimis. Žvilgsnis nuslydo veidu ir apdraskytomis rankomis, sugadinta, dviejose vietose įplėšta, purvu ir nubrodintų delnų krauju ištepta suknele.

Hercogo burnos kamputis kryptelėjo į Džulijanos manymu, pasibjaurėjimo kupiną grimasą.

– Dar syki, – nesusiturėjusi išrėžė ji, – įrodžiau nesanti verta jūsų draugijos, tiesa?

Tai tarusi prikando liežuvį. Verčiau jau nebūtų išsiožiojusi.

Leitonas sutiko jos žvilgsnį.

– Aš taip nesakiau.

– Nė nereikėjo.

Hercogas muketelėjo viskio. kažkas tyliai pabarbeno į pusiau praviras kambario duris.

– Kas ten? – tebesteilydamas į Džulijaną užriaumojo Leitonas.

– Atnešiau daiktus, kurių prašėte, jūsų kilnybe.

Kambarin įbrazdėjo tarnas, nešinas padėklu, ant kurio kūpsojo dubuo, tvarsčiai, keletas nedidelių indelių. Vyras padėjo nešulį ant netoliese stovinčio žemo stalelio.

– Viskas.

Tarnas grakščiai nusilenkė ir išėjo. Leitonas dideliais žingsniais nudrožė prie padėklo. Pakėlė lininį rankšluostį, pamirkė kampelį dubenyje.

– Nė nepadėkojote.

Hercogas sviedė jai nuostabos sklidiną žvilgsnį.

– Šį vakarą nesu nusiteikęs malonybėms.

Džulijana apmirė – vyro balse suskambo kaltinančios gaidelės.

Ką gi. Ir ji moka pašiaušti šerius.

– Kad ir kaip būtų, tarnas padarė jums paslaugą, – Džulijana pabrėžtinai nutilo. – Nepadėkojęs pasielgėte kaip tikras paršas.

Leitonas atitoko tik po akimirksnio.

– Prasčiokė.

Džulijana tik ranka mostelėjo.

– Kas tik norite. Kitas žmogus būtų jam padėkojęs.

Leitonas žengė artėliau.

– Norite pasakyti – geresnis žmogus?

Ji nekaltai išpūtė akis.

– Ką jūs. Juk, šiaip ar taip, esate hercogas. Esu tikra, geresnio už tamstą ir su žiburiu nerastume.

Žodžiai kirto taikliai ir – po visų karietoje prišnekėtų bjaurysčių – visiškai pelnytai.

– Kita moteris susiprastų esanti man skolinga ir pasistengtų galvoti, ką kalba.

– Norite pasakyti – geresnė moteris?

Užuot atsakęs, hercogas klestelėjo į krėslą priešais ir ištiesė atverstą delną.

– Duokite man savo plaštakas.

Džulijana nepatikliai priglaudė kumštelius prie krūtinės.

– Kodėl?

– Jos nubrozdintos ir kruvinos. Reikia išvalyti žaizdas. Ji nesileis liečiama. Kažin ar gali pati savimi pasitikėti.

– Mano rankoms viskas gerai.

Leitonas tyliai, irzliai suniurzgė. Nuo to garso Džulijanai nugara nuėjo pagaugais.

– Vadinasi, kalbos apie italus ne iš piršto laužtos.

Ji įsitempė. Sausi žodžiai žadėjo užgaule.

– Neva įsivaizduojame esą viršesni už kitus?

– Nieku gyvu nepripažįstate pralaimėjimo.

– Savybė, puikiai pasitarnavusi Cezariui.

– Ir kaipgi šiomis dienomis gyvuoja Romos imperija?

Nuo to atsainaus arogantiško tono norėjosi spiegti.

Taškytis keiksmiais. Gimtąja kalba.

„Stačiai nepakenčiamas žmogus.“

Abu spoksojo vienas į kitą, nė vienas nenorėdamas nusileisti.

– Jūsų brolis čia pasirodys bet kurią minutę, panele Fjori, – galiausiai ištarė Leitonas. – Ne juokais iširdęs. O jei dar pamatys kruvinus delnus...

Džulijana dėbtelejo į hercogo ranką – plačią, ilgą, spinduliuojančią jėga. Suprantama, jis teisus. Neliko nieko kito, tik paklusti.

– Skaudės, – perspėjo Leitonas ir švelniai perbraukė pirštu per delną, tyrinėdamas sužeistą odą, padengtą jau sukrešėjusiu krauju.

Džulijana įkvėpė pro sukąstus dantis.

Hercogas pakėlė akis.

– Meldžiu dovanoti.

Ji nieko neatsakė, dėjosi įdėmiai apžiūrinėjanti kitą plaštaką. Nė už ką neišsiduos, kad ne skausmas verčia ją aikčioti.

Džulijana, žinoma, tikėjosi šio nenuneigiamo, neprašyto, bauginančio atsako. Taip nutikdavo kaskart, kai tik Leitonas atsidurdavo kur nors netoliese.

Tai aiškių aiškiausia neapykanta.

Kitaip nė būti negali.

Stengdamasi reaguoti kuo abejingiau Džulijana pažvelgė į suglaustas judviejų rankas. Kambaryje staiga tapo gerokai šilčiau. Ji kaip užkerėta stebėjosi į didžiules hercogo plaštakas, kruopščiai prižiūrimas, plonyčiais auksiniais plaukeliais apibertus ilgus pirštus.

Leitonas švelniai palietė riešą subjaurojusią kraujo sruvą. Džulijana kilstelėjo galvą ir pamatė, kad hercogo akys įbestos į violetinę dėmę.

– Pasakykite, kieno tai darbas.

Žodžiai suskambo šaltai ir užtikrintai. Leitonas nė neabejojo, kad Džulijana paklus jo įsakymui, o jis viską sutvarkys. Tačiau Džulijanai užteko nuovokos nepaklusti. Šis žmogus – anaiptol ne riteris. Jis – drakonas. Drakonų karalius.

– Jūsų kilnybe, kaip jaučiatės tikėdamas, jog visas pasaulis egzistuoja vien tam, kad vykdytų jūsų valią?

Į ją įsmigo nuo irzulio patamsėjęs žvilgsnis.

– Prašau pasakyti, panele Fjori.

– Ne, nepasakysiu.

Džulijana vėl įbedė akis į rankas. Niekada nelaikė savęs nei smulkute, nei gležna – ūgiu lenkė veik visas Londono moteris ir daugelį vyrų, – tačiau šalia šio žmogaus pasijuto lyg Coliukė. Jos nykštys pasirodė besas tik mažumėlę didesnis už mažiausią hercogo pirštą, papuoštą iš aukso ir onikso akmens padirbtu žiedu su titulą ženklinančia monograma.

Žiedas bylojo apie šio vyro padėtį visuomenėje.

Aiškiai rodė, kiek daug aukštuomenės hierarchijos laiptelių juos skiria.

Džulijana kilstelėjo smakrą. Gyslomis siūbtelėjo karšta pykčio, išdidumo, nuoskaudos banga. Kaip tik tą akimirką Leitonas palietė nudrėkštą odą drėgnu lininiu rankšluostėliu, delną nudilgė skausmas. Pasinaudojusi proga ji sukando dantis ir iškošė bjaurų itališką keiksmą.

– Nė nenumaniau, kad tuodu gyvūnai geba išdarinėti tokius dalykus, – nusistebėjo hercogas, bet darbo nepertraukė.

– Klausytis nemandagu.

Pakilo vienas auksaspalvis antakis.

– Gana sunku nesiklausti, kai vos už kelių colių plūstatės kaip vežikas.

– Damos nesiplūsta.

– Matyti, kad italės plūstasi. Ypač kai joms suteikiama medicininė pagalba.

Džulijana suturėjo šypseną.

„Su juo visai nelinksma. Nė per nago juodymą.“

Vyras palenkė galvą ir susikaupęs išskalavo lininį rankšluostį švaraus vandens dubenyje. Šaltas audinys

sugrižo prie nubruožtos odos ir Džulijana krūptelėjo. Leitono ranka sekundę sustingo.

Ši akimirksnio dvejonė pakurstė smalsumą. Hercogas Leitonas anaip tol negarsėjo atjauta. Priešingai, visi žinojo jį esant pasipūtusį ir bejausmį. Neįtikėtina, kad jis staiga pamynė savo principus ir ėmėsi tokio prasčiokiško darbo – valyti žvirgždą nuo jos rankų.

– Kodėl tai darote? – išpyškino Džulijana, kai delnu vėl gildomai brūžtelėjo rankšluostis.

Leitono rankos nestabtelėjo.

– Jau sakiau. Tamstos brolis ir taip sukels nemenką audrą, tegu verčiau nesužino, kad buvote išsikruvinusi nuo galvos iki kojų. Ir iškruvinote mano baldus.

– Ne, – Džulijana papurtė galvą. – Turiu omeny, kodėl *jūs* tai darote? Argi neturite viso bataliono tarnų, tik ir laukiančių, kada pakviesite atlikti tokią nemalonią užduotį?

– Turiu.

– Ir ką?

– Tarnai plepūs, panele Fjori. Kuo mažiau žmonių žinos, kad esate čia – vienui viena, tokiu metu – tuo geriau.

Ji jam gyva bėda. Nieko daugiau.

Stojo ilga tylą. Galiausiai Leitonas pažvelgė jai į akis.

– Ar man nepritariate?

Džulijana bemat atitoko.

– Ką jūs. Tik mažumėlę nustebau, išgirdusi, kad toks turtingas ir garsus žmogus samdo liežuvijų nelaikančius tarnus. Keista, kad nesugalvojote, kaip atgrasyti juos nuo polinkio bendrauti.

Leitonas kilstelėjo burnos kamputį ir papurtė galvą.

– Padedu jums, bet vis vien stengiatės man įgelti.

– Meldžiu dovanoti, jūsų kilnybe, – rimtu nuoširdžiu balsu atsakė Džulijana, – bet abejoju jūsų geraširdiškumu.

Hercogo lūpos susispaudė į plonytį tiesų brūkšni. Jis paėmė kitą Džulijanos ranką ir viską pakartojo nuo pradžių. Nuvalė sudžiūvusią kraują ir žvirgždą nuo delno pagalvėlės, atvėrė kelias dienas gysiančią švelnią rausvą žaizdelę.

Prausė atsargiai, bet ryžtingai; kai lininis audinys pasiekė žaizdas, prisilietimai sušvelnėjo. Ant Leitono antakio užkrito auksinė garbanėlė. Veide, griežtame, šaltame lyg jos brolio branginamos marmurinės skulptūros, nekrustelėjo nė raumenėlis.

Plūstelėjo pažįstamas troškimas, pabundantis kaskart, kai tik Leitonas pasirodydavo netoliese.

„Troškimas suaižyti jo šarvus.“

Dukart pavyko pamatyti jį tokį, koks yra iš tiesų.

Paskui hercogas Leitonas sužinojo, kad ji – vieno garsiausių Londono plevėšų pusiau sesuo italė, neteisėta puolusios markizės ir pirklio duktė, užaugusi toli nuo Londono tradicijų ir taisyklių.

„Visiška priešingybė Leitono puoselėjamiems vertybėms.“

„Prieštara visiems jo siekiams.“

– Tenoriu, kad grįžtumėte namo sveika ir gyva. Ir kad niekas, išskyrus jūsų brolių, nesužinotų apie šį mažutį nuotyki.

Leitonas nutėškė rankšluostį į rausvo vandens sklidiną dubenį ir paėmė nuo padėklo nedidelį indelį. Atidarius jį kambaryje padvelkė rozmariniais ir citrinomis, jis darsyk siekė Džulijanos rankų.

Šįkart ji nesipriešino.

– Nejau manote, kad patikėsiu, esą jums rūpi mano geras vardas?

Hercogas panardino piršto galiuką į indelį, susikaupęs paskirstė tepalą ant žaizdų. Vaistai numalšino peršulį, maloniai vėsinio, kurstė nenugalimą iliuziją, esą Leitono pirštų prisilietimai – oda plūstančio malonumo pranašai.

Kur jau ten.

Toli gražu.

Ji užgniaužė gluminantį atodūsi. Deja, Leitonas išgirdo. Nelemtas auksaspalvis antakis vėl pakilo, tą akimirką Džulijana mielai būtų jį nuskutusi.

Ji staigiai patraukė ranką. Leitonas nė nekrustelėjo.

– Ne, panele Fjori. Jūsų geras vardas man nerūpi.

„Ir aklam aišku.“

– Nerimauju dėl savojo.

Užuomina, esą žinia apie jų dviejų susitikimą – jų sąsajas – pakenktų Leitono reputacijai, sugildė bjauriau nei nubrodintų rankų skausmas.

Džulijana giliai įkvėpė ir jau ketino pradėti dar vieną žodžių karą. Tą akimirką nuo tarpdurio atgriaudėjo nuožmus balsas:

– Jei tučtuojau nepatrauksi rankų nuo mano sesers, Leitonai, prisieis nerimauti dėl kur kas didesnių rūpesčių nei tavo brangi reputacija.

Sudomino? Pirkite knygą
SKANDALINGAS IŠŠŪKIS
bene geriausia kaina **ČIA**

Nežinia, kur gali nuvesti skandalas...

Ji gyvena aistringai.

Drąši, impulsyvi, bėdas it magnetas traukianti Džulijana Fjori nė per nago juodymą nepanaši į manieringą damutę. Ji nė nemano paklusti visuomenės taisyklėms: kalba, ką galvoja, nepaiso aukštuomenės nuomonės, o prirėikus taikliai smūgiuoja kumščiu. Skandalinga prigimtis paverčia Džulijaną didžiausių miesto liežuvautojų apkalbų objektu... ir mergina, kurios hercogas Leitonas vengia kaip ugnies.

Jo reputacija nepriekaištinga.

Tobulai sustyguotame Saimono Pirsono gyvenime vietos skandalams nėra. Hercogas Pasipūtėlis iš paskutiniųjų stengiasi nusišluoti savo paslaptis ir išsaugoti nepriekaištingą reputaciją. Vieną vakarą savo karietoje aptikęs Džulijaną, kuri kelia grėsmę viskam, kas jam brangu, prisiekia pamokyti nutrūktgalvę gražuolę padorumo.

Tačiau Džulijana Fjori turi kitokių planų. Ji pasišauna per dvi savaites įrodyti, kad net ir šaltaširdis hercogas neįstengia atsispirti aistrai.

